

бібліотека ім. Н. К. Жуковського

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Рік видання XVIII

№ 52 (2312).

НЕДІЛЯ

1

ТРАВНЯ

1977 РОКУ

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з 1939 року.

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

У МАЄВІ ПРАПОРІВ

Травень приходить у гості червоно.
Бач, як розквітлі святкові колони
Маєвом вітру, усмішок зливою, —
Місцем йдемо ми сім'єю щасливою.

Пісня злітає, мов птаця, крилато.
Груді наповнені радістю сягати,
Теплою повинно сніди єднання —
Люди робочого рукостисканням.

Йде переможно рать незборима.
Сонячній обрії бачається зримо.
В маєві стягів, що в'ються над світом,
Ленінським світлом, як сонцем, зігрітим.

Станьмо пліч-о-пліч в колонні святкові
Все навкруги в Першотравня облові,
В маєві стягів, в повітрі квітінні.
В чистому небі, що дивиться сніжно.

Віктор ГАНОЦЬКИЙ.

ПЕРША ГВОЗДИКА

Червона квітка-символ стала найяскравішою в багатобарвному убранні передсвяткової Олександрівки. Гвоздиками будівники газопроводу «Дружба» з Німецької Демократичної Республіки позначили 60 об'єктів, які нинішнього року буде здано достроково, до 60-річчя Великого Жовтня.

Виконуючий обов'язки заступника начальника по виробництву четвертої ділянки Олександрівського будівельного майданчика Дітер Майєр розповів:

— Ми вдруге святкуємо Перше травня в Олександрівці. Торік ми всі свої зусилля спрямували на спорудження газопроводу, а нині головним нашим завданням є підготовка компресорної станції, зведення житлових будинків.

(Закінчення на 2-й стор.).

З СВЯТОМ

ТРАВНЯ!

Вливається труд молоді в труд колективів орденоносної Кіровоградщини. Як і належить, юнаки та дівчата несуть найвідповідальнішу вахту на честь 60-річного ювілею Великого Жовтня. І отримує держава надпланові сівалки, виготовлені молодими червонозорівцями, вироби найвищої якості, що їх випустили молоді робітники Світловодська, Олександрії, Кіровограда.

Бо є у юні бойовий лозунг: «П'ятиріччя ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих!» З ентузіазмом, творчо розв'язують молоді трудівники області найважливіші народногосподарські завдання. За це їм шана і визнання.

У переддень Першого травня на обласну Дошку пошани занесено молодих переможців у передсвятковому соціалістичному змаганні. Удостоїлась цієї честі шліфувальниця Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, делегат XXV з'їзду КПРС, лауреат премії Ленінського комсомолу Юлія Євтушенко. Молода комуністка змінні завдання виконує на 111 процентів при зобов'язанні 109. Так вона додержує свого слова — до 60-річчя Жовтня виконати два з половиною річних завдання.

Майстер-наладчик колгоспу імені Енгельса Новоархангельського району

комсомолец Іван Бурлуцький вчасно і якісно виконав наладку сільськогосподарських машин. Це дало можливість весняно-польові роботи провести в оптимальні строки. Молодий майстер узяв собі за правило — змінні завдання виконувати не менш як на 130—140 процентів.

ПО ПРАЦІ І ЧЕСТЬ

На обласну Дошку пошани занесено швачку кіровоградського швейного об'єднання «Україна» Тетяну Рябуху. Комсомолка із завданням першого кварталу справилась на 125 процентів при зобов'язанні 122.

Вперше високої честі удостоїлась муляр будівельного управління «Світловодськцильбуд» тресту «Олександріявбуд» комсомолец Олексій

Ткач. Він щодня здає роботу з оцінками «добре» і «відмінно».

ЗА ВИСОКЕ ДОСЯГНЕННЯ

ПРО МОРАЛЬНЕ І МАТЕРІАЛЬНЕ
СТИМУЛЮВАННЯ КОЛЕКТИВІВ ВІДДІЛКІВ,
БРИГАД, ФЕРМ, ЛАНОК, ПРАЦІВНИКІВ
ПРОВІДНИХ ПРОФЕСІЙ СІЛЬСЬКОГО
ГОСПОДАРСТВА РЕСПУБЛІКИ — ПЕРЕМОЖЦІВ
У СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ЗМАГАННІ ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ
ВИРОБНИЦТВА І ЗАГОТІВЕЛІ
СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПРОДУКТІВ
У ДЕСЯТІЙ П'ЯТИРІЧЦІ

Центральний Комітет Компартії України, Рада Міністрів УРСР, Українська республіканська рада професійних спілок і ЦК ЛКСМ України схвалили розроблені Міністерством сільського господарства УРСР, Міністерством радгоспів УРСР, Міністерством харчової промисловості УРСР, Головлідовництвом УРСР, Міністерством м'ясної і молочної промисловості УРСР, Державним комітетом Ради Міністрів УРСР по праці, Міністерством фінансів УРСР заходи морального і матеріального заохочення колективів відділків, бригад, ферм, ланок, працівників провідних професій сільського господарства, які доб'ються найвищих показників у виконанні річних планів і соціалістичних зобов'язань по виробництву і продажу державі сільськогосподарської продукції, використанні технічних можливостей машин та агрегатів, підвищенні ефективності виробництва і якості роботи.

Переможцями в соціалістичному змаганні щороку визнаватимуться колективи відділків, бригад, ферм, ланок, працівники провідних професій сільського господарства, які доб'ються найвищих показників у виконанні річних планів і соціалістичних зобов'язань по виробництву і продажу державі сільськогосподарської продукції, використанні технічних можливостей машин та агрегатів, підвищенні ефективності виробництва і якості роботи.

При визначенні переможців серед керівників і спеціалістів господарств, відділків, бригад і ферм урахуватиметься також виконання планів і соціалістичних зобов'язань по продажу державі сільськогосподарської продукції в цілому по господарству, внутрігосподарському підрозділу чи галузі, яку очолює спеціаліст. Переможці в соціалістичному змаганні нагороджуватимуться грамотами міністерств, відомств і відповідних республіканських комітетів профспілок з видачею: колективам внутрігосподарських підрозділів — пам'ятних подарунків або грошових премій, колгоспникам, працівникам радгоспів та інших державних господарств — пам'ятних подарунків, туристських путівок або путівок у будинки відпочинку.

Комсомольсько-молодіжні колективи — переможці в соціалістичному змаганні нагороджуватимуться випусками ЦК ЛКСМ України з врученням пам'ятних подарунків або грошових премій відповідних міністерств і відомств молоді виробничників — Почесною грамотою ЦК ЛКСМ України з видачею путівок у міжнародний молодіжний табір або пам'ятних подарунків відповідних міністерств і відомств.

Підсумки соціалістичного змагання підбиваються в січні за результатами роботи за рік.

Оглядом комсомольських рядів, вимогливою перевіркою того, як кожна організація ВЛКСМ, кожна молода людина виконують заповіді В. І. Леніна, рішення Комуністичної партії, став обмін комсомольських документів. Його підсумки і завдання по дальшому організації — політичному зміцненню рядів ВЛКСМ, посиленню виховної роботи комсомолу обговорив VII пленум ЦК ВЛКСМ, який відбувся в Москві 28 квітня.

З доповіддю виступив перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельников. У ході обміну комсомольських документів, сказав він, Ленінський комсомол ще тісніше згуртував ряди навколо Комуністичної партії, Центрального Комітету, організаційно і політично зміцнів, збагатив новим досвідом роботи по комуністичному вихованню молоді.

Переконалим свідченням ідейної зрілості молодого покоління є нове могутнє політичне піднесення, трудовий ентузіазм, з яким радянська молодь бере участь у соціалістичному змаганні під девізом «Працювати краще, підвищувати ефективність і якість!». З ініціативи ленінградців масовим став патріотичний рух молоді «60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних тижнів!». Бойове змагання розгорнулося за почесне право підписати Рапорт Ленінського комсомолу Центральному Комітету КПРС до 60-річчя Жовтня. Справою мільйонів став

ТІЛЬКИ ПО-ЛЕНІНСЬКОМУ

почини — ознаменувати ювілей Жовтня достроковим виконанням двох річних планів п'ятирічки. Включились у цей рух і кращі молоді передовики виробництва. Наприклад, 270 тисяч молодих трудівників у Білорусії, 175 тисяч в Узбекистані вирішили до 7 листопада завершити завдання двох років. За час обміну документів на 23 проценти збільшилась кількість комсомольців — ударників комуністичної праці. Близько 30 тисяч кращих представників Ленінського комсомолу за свою ударну працю, відмінне навчання, зразкове несення військової служби, активну громадську роботу в першому році десятип'ятирічки удостоєні високої честі — бути сфотографованими в Кремлі.

Важливим результатом обміну документів стало дальшє зміцнення дисципліни і організованості, підвищення відповідальності комсомольців за виконання Статуту ВЛКСМ, створення в організаціях обстановки нетерпимості до негативних явищ. Політилась розстановка комсомольців на вирішальних ділянках виробництва. Близько половини з 36 мільйонів членів ВЛКСМ зайнято у сфері матеріального виробництва.

Сила комсомолу, запорука його нових успіхів, підкреслювалось на пленумі, — в партійному керівництві. На партію рівняється радянська молодь, у комуністів учиться по-ленінському жити, працювати, боротись і перемогти. Яскравим, надихаючим прикладом беззавітного служіння комунізмові є для неї героїчне життя Леоніда Ілліча Брежнєва. Значною подією для Ленінського комсомолу було вручення товаришеві Л. І. Брежнєву комсомольського квитка № 1 і золотого Почесного Знака ВЛКСМ. Молодь сприйняла це як символ нерозривних уз, що зв'язують партію і комсомол, як символ відданості соціалістичній Батьківщині, революційному прапорі Жовтня.

Пленум прийняв постанову, в якій підкреслюється, що комсомольські організації повинні закріпити і широко використати позитивний досвід організаторської і політичної діяльності, нагороджені в ході обміну комсомольських документів, усунути недоліки, важливі заходи до дальшого організаційно-політичного зміцнення рядів ВЛКСМ, посилення виховної роботи комсомолу.

(ТАРС).

ХОРОША традиція у будівельників Кіровограда: на кожне свято дарувати своїм землякам світлі, затишні квартири, дитячі садки, школи, гуртожитки...

І сьогодні будівничі пірні прекрасні традиції. На самій околиці міста весело дивиться на шість сонячними ліками сучасний п'ятиповерховий будинок — гуртожиток для учнів музичного училища, чекає своїх господарів. Це — першотравневий дарунок від будівельників тресту «Кіровоградськбуд» комбінату «Кіровограднабуд».

Одними з останніх залишали об'єкт члени бригади малярів Нелі

ІЗ ЩЕДРИХ РУК

Федорівни Ситенко. Залишали з почуттям гордості за свою працю. Пишалися, що їхні дівочі руки зробили гуртожиток красивішим, веселішим.

Світлана Ошовська, Любов Сметана, Зіна Романенко, Любов Кім та їхні подруги прийшли у бригаду Нелі Федорівни в січні цього року, а на спорудженні гуртожитку бригада почала працювати в лютому.

Не кожен міг звикнути на те, щоб прийняти в колектив відразу вісьмох новачків — дівчат з навчального комбінату при «Кіровоградважбуді». А Ситенко звикла. Бачила: доведеться не раз і не два пояснювати новеньким ази малярської науки, брати на себе частину їхньої роботи (бо ж план на бригаду дається один). Постім не пошкодувала.

Тепер усе позаду і здається, що й не було часом так важко. Радість зустрічей з новими людьми, подолання трудностей. Якось дивно згадувати про сірі стіни, які доводилося перекришувати. Кладку робили із цегли, штукатурили теслярами. І ввечері не особливо радувала погана погода. Але колектив бригади змінив: останнє слово за ними. До першотравня гуртожиток повинен бути готовим. І тому вестрапи Євгенія Максимівна Хмелі, Зінаїда Іванівна Бондаренко, сама бригадир з поспешною увагою стежили за молодими. Ні, не поспішали. Просто часом приходили на допомогу.

Справді, будова ця стала трудовою школою для молодих, здружила колектив. Та найцікавіші серед усіх Нелі Федорівна. Бригадир є бригадир. Керівницю найбільше хочеться, щоб у бригаді існували добрі, людські відносини. А вони часто народжуються в трудностях.

Будуть у них інші об'єкти, придуть у бригаду молоді Люби, Зіни, Світлани... І розкажуть їм Ошовська, Романенко, Кім про гуртожиток цей, де мешкатимуть 216 юнаків і дівчат.

А. РОМАНЮК.

У РАНКОВУ тишу виходить людина і тулиться теплими руками до охололої вишневої гілки, що вже починає вибухати цвітом. На загрубілих чоловічих долонях — тепло ніжності.

— Сонця б тобі, квітко-лелітко! — каже чоловік і присідає під деревом, щоб роздивитись, як у шовку-трави пробивається любисток.

І це — ніжність. Тому дозвольте, не дозволити поширювати чутку, що суворий час робить суворою людину. Ось послухайте ці монологи:

— ...Семирічне хлоп'я приходить у заводський цех і каже здивованому татові: «Немає нашої мамки, поховав ти її вчора. То я сам спіл тобі коржика. А за це — навчи мене точити на верстаті». Тоді батько: «Стій біля мене і дивись на мої руки. Коли добре роздивився, запи-

туй, чого не збагує. І хлопчик щодня приносив батькові-дідцеві свої гостинці і дивився, як ріжуть залізо. Йому було добре. Тільки не вистачало материнської ніжності. Але поруч нього були добрі люди...

— ...І ще одна контрастка за Тишківкою. Він біжить першим. І з ним — два десятки радянських

воїнів. А фашистів — більше снігів. Улав солдат... «Ні, вони далеко не проїдуть», — сказав останнє слово і втратив свідомість.

— ...Лейтенант веде свій взвод в одинадцять атак. Це вже під Яссами. Фашисти не витримали натиску гвердійців. Лейтенант біжить попереду, і всі чують його голос: «Перемога за нами!» І падає...

— ...За роки війни двічі потрапляв він у концтабори і тікав з них... У госпіталі хірург заспокоював його: «Все буде гаразд. Вам належить пенсія. Повернетесь додому і відпочинете». А він своє: «Я сім літ працював на заводі. Тепер мені тридцять один рік, і я повинен щось робити ось цими руками. Бо людина стоїть, коли й нічого робити»...

Все це про нього, Володимира Івановича Мельникова, звичайного робітника Кіровоградського ремзаводу «Укрспільтехніки», розповідає вчителька своїм учням.

— ...Він плакав у собі ніжність, хоч перед ним була жорстокість. І тому вижив.

Діти хотіли побачити його у своєму класі. Думали, він розкаже, як шов крізь вогонь і полум'я, як

рятував себе отою цілющою ніжністю. А він сидів у тьмяному колі й усміхався: «Добре, що ви щасливі!» Вчителька тоді сказала: «Можна нічого не знати про людину, але, довідавшись про її дітей, ви визнаєте все одразу...»

Володимир Іванович зрозумів, що це теж про нього. І продовжив свою розповідь: «У мене — п'ять синів і п'ять дочок. Борис і Гриша, як і я, — токарі, в одному цеху працюємо. Світлана — інженер, Віктор — кранівник, Галія — студентка, теж буде інженером, ливарну справу випісав, Сергій і Саша — прапорщики, обидва комуністи... Ще у мене — одинадцять онуків...»

Іншого разу його запрошують на вечір повнолітня. Просять розповісти, як стати справжніми робітниками. Він підводиться з-за стола і мовить, наче в родинному колі:

— Треба було мені за зміну зробити сорок деталей — зробив сімдесят. Та голівне те, які ті деталі. Якщо жодної з них не забравовано, я перебію верстат змінному токареві, знаючи, що моїх рук ніхто не звинувачуватиме.

Вчора мені сказали в цеху: «Ваші сини і зяті вже працюють не гірше за вас». А я собі подумав: «Вони повинні краще працювати. Бо вони освіченіші, грамотніші. І молоді...»

— То що ж головне для робочої людини?

— У неї повинні бути чесні руки. І ніжність. Без цього не можна стати справжнім майстром, без цього не буде продовження чесного роду.

І з цими помислами він виховував своїх дітей.

Коли його Сергій приїхав у відпустку з армії і теж прийшов у свою шко-

лу, піонери перепитували молодого воїна:

— Хто ваші батьки? — Ми всі — токарі. Мама і батько були і є токарями, дід і прадід теж. І всі брати мої. А я на військовій службі, бо батько був лейтенантом. Отже — і тут треба продовжити традицію.

— От ви любите книжки? Хто з письменників дав вам напуть? — це вже запитання Бориса Мельникова.

— І Горький, і Шевченко. Читаю Ролана. І ось теж напуть: «Праця — це єдиний титул істинного благородства! Це міць і велич людини-творця».

В УЛИЦІ Першотравневої, дім № 40. На порозі стоять десь літні люди. У чоловіка на грудях — орден Леніна, медаль «За бойові заслуги» і знак «Майстер «Золоті руки», у жінки — орден «Материнська слава». Ось вони прішли весняним садом, наблизились до хвіртки. І з вулиці радісні голоси:

— Добридень, мамі!

— День добрий, тату!

Йдуть сини, дочки, онуки... У одного на грудях — знаки ударника комуністичної праці, у інших — комсомольські та піонерські значки.

Володимир Іванович каже Раїсі Іванівні, дружині своїй:

— От і парад можна починати...

Звідси, від дому майстрів, з вулиці Першотравневої, вийдуть вони на першотравневу демонстрацію. З радісним переконанням, що вони будуть чесні серед чесних, з правдою і вірою людини-творця, яка живе на щасливій землі, де так багато ніжності і доброти.

М. ШЕВЧУК.

ПЕРША ГВОЗДИКА

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

У районі компресорної станції у нас є три об'єкти «червоної гвоздики». Це склад для імпорту устаткування (дата здачі — 30 травня цього року), службовий експлуатаційно-ремонтний блок (30 червня) і готові фундаменти під компресори (30 серпня). Крім того, є ще два об'єкти, позначені квіткою Жовтня. Дороги — об'їздна, яку маємо закінчити 9 травня, і між Красносіллям та Гутницьким — до 30 червня.

Вчора друзі з НДР здали перший об'єкт «червоної гвоздики» — приколійний склад для зберігання устаткування.

М. КОЗАЧИЙ.

Ця зустріч з німецькими будівельниками, які працюють на трасі «Дружба», надлого запам'ятається кіровоградцям.

На фото: секретар Спілки вільної німецької молоді Юрген ЛІБЕ-ГРАУ і секретар Ленінського райкому комсомолу м. Кіровограда Тетяна ЛЕБЕДЦЕВА.

Фото В. КОВПАКА.

Сьогодні, в день свята весни, миру і праці вони йтимуть попереду урочистих колон. Ім, переможцям у соціалістичному змаганні, тим, кому колективи довірили нести свої прапори, — слово.

Юрій ВЕЛІЧКО, слюсар механоскладального цеху № 2 заводу «Червона зірка»:

— Юнь нашого заводу віддає весь запал своїх сердець і силу молодих рук десяти п'ятиріччю. Сьогодні в колоні юнаки і дівчата нести транспарант: «Є 450 надпланових сівалок!» Особисто мені теж є про що репортувати: на моєму трудовому календарі — травень 1978 року. Наша бригада при нормі 125 комплектів ланцюгів до сівалок щомісяці складає 275. Тим-то радісний настрій у моїх товаришів по роботі, гордо пройдуть вони в шеренгах комсомольсько-молодіжних бригад Леоніда Артеменка, Валерія Зозулі, Ганни Ступак — правофлангових у соціалістичному змаганні. Ці та ще 15 комсомольсько-молодіжних колективів нашого підприємства нині працюють під девізом бригади Героя Соціалістичної Праці О. О. Кошурка: «П'ятирічку — за чотири роки! До 60-річчя Великого Жовтня — 2,2 річної норми!» Ми ж до 60-річчя Великого Жовтня виконаємо план трьох років п'ятиріччю.

ВПЕВНЕНОЇ ДОРОГІ!

Володимир ЛІСНЯК, тракторист колгоспу імені Леніна Новгородківського району:

— Над полями — дощі. Та це лише радує серце хлібороба. Адже знаємо, що хлібне травень теплом. А коли є достаток вологи в землі, низа буде щедрою.

Високими здобутками зустрічають Першотравень трудівники господарства. Тваринники вже виконали на 120 процентів дворічний план продажу м'яса державі. Майстри машинного доїння щодня отримують від кожної корови майже по 10 кілограмів молока. При піврічному плані 4410 центнерів цієї продукції вони вже продали державі 3509 центнерів. Члени комсомольсько-молодіжного колективу молочно-варочної ферми Валентина Олійник та Меланія Скоро — правофлангові в соціалістичному змаганні серед доярок колгоспу. Поруч з ними у селянській колоні крокуватимуть і члени механізованої ланки по вирощуванню просяних культур Михайла Титаренка та Василя Головченка. Обидва колективи вирощуватимуть цукрові буряки без затрат ручної праці, планують зібрати з кожного гектара по 350 центнерів коренів.

Вадим ГЕТЬМАН, хірург обласної лікарні:

— Терапевтичний корпус нашої лікарні потопав в зелені дерева, у цвіт абрикосів. Саме від цього, нещодавно збудованого красеня, вирушить наш колектив на святкову демонстрацію, у якому кожен третій — комсомолец або молодий.

Головне в роботі моїх колег — профілактика захворювань. Останнім часом працюємо над створенням спеціалізованих лікувальних центрів, чотири з яких уже стали до ладу. В перших рядах колон йтимуть Анатолій Гатич, Віктор Безпалько, Світлана і Микола Третьякови, котрі багато зробили, щоб ці центри почали роботу вчасно.

Джерело своїх досягнень ми, молоді спеціалісти, бачимо у згуртованості нашого народу, чавколо Комуністичної партії, в натхненній праці на благо Вітчизни.

Особисто у мене радість сьогодні подвійна: напередодні Першотравня я став кандидатом у члени КПРС.

В ОНИ всі навчаються в різних школах. Скажімо, Іринка Панченко, Оленка Іванова, Наталя Рубан — учениці середньої школи № 6. А Люда Титенко і Галинка Огир ходять до восьмирічки № 1. Віта Ляхова, Лариса Макаренко, Світлана Авраменко навчаються в сьомій середній школі. Щоправда, вони живуть в одному місті — Новоукраїнці. Та не тільки це ріднить їх. Навіть якби вони жили в різних куточках нашої країни, то вони були б подібними. Чим? Дружбам. Дружбам з усієї планети. Тими самими, котрі крокуватимуть сьогодні у святкових колонах усіх міст світу.

«Я отримала твого листа і не знала, що робити від радості. Як усі такі добре, що ми дружимо, правда? Наша вчителька прийшла недавно з Радянського Союзу. Вона розповідала нам, що діти у нас і у нас зовсім-зовсім однакові. Ми теж любимо наших мам і татів, любимо свою школу, сонце, квіти. А ще нам дуже подобається ваш маленький Зайчик з мультфільму «Ну, пострілай!» Він такий веселий...»

Цей лист прийшов у Новоукраїнку з болгарського міста Кісстенділ від школярки Еріки Іванової. В кінці листа Еріка намалювала сонце, квіти і двох дівчаток. Еріка намалювала дружбу. Незабаром у шостій школі відбудеться конкурс малюнків на асфальті. І Іринка Панченко теж намалює квіти, сонце, усміхнених дітей. І Олен-

Ми — інтернаціоналісти

ЕРІКА МАЛЮЄ ДРУЖБУ

ка Яковець малюватиме, і Володя Попок, і Юра Войченко... В кожному малюнку буде сонце. Бо всі діти хочуть бачити світ сонячним і квітучим. Вони й справді зовсім-зовсім однакові...

Галинка Огир поки що учениця. Та вже зовсім скоро стане те, про що дівчинка думає з дитинства. Влітку вона виступатиме до Олександрійського педучилища. Галинчина мрія — стати педагогом. А в польському місті Гданську така ж мрія живе в душі Катерини Ліснецкої. Сьогодні, йдучи в шкільних святкових колонах, дівчатка шлють одна одній вітання через тисячі кілометрів. Мине небагато часу, і Галинка та Катерина вчитимуть маленьких хлопчиків і дівчаток читати

і писати. І серед перших слів, які напишуть вони, обов'язково будуть слова «мир» і «дружба». І потім уже ці діти виходитимуть на святкові демонстрації, писатимуть одне одному листи, малюватимуть сонце, квіти і дружбу. Так буде обов'язково. Бо допоки на землі існує життя, існуватиме й дружба.

«Добрий день, дорогі радянські друзі! Пишуть їм піонери з Голубинської середньої школи. Шлемо вам привіт і найщиріші побажання напередодні Першотравня. Ми отримали листи і фотографії про життя вашої школи. Цікаво, як ви живете. У нас теж ніяк багато справ. Ми, як і ви, готуємось до Міжнародного дня солідарності трудящих. Це свято всіх людей світу, і тому воно особливо радісне й важливе для нашого клубу інтернаціональної дружби, як і для вашого, зможаймо...»

Цей лист прийшов не в Новоукраїнку. Його одержали учні Новгородківської середньої школи № 2 за кілька днів до свята. І, мабуть, подібних листів прийшло до радянських школярів багато. Свято ж бо справді он яке велике — свято всіх трудящих людей землі! Землі, на якій для дітей дружба — це сонце, квіти й усмішки.

Н. ВІКТОРОВА.

Цікаво, що там написали друзі з Болгарії в останньому листі? Члени КДУ Новоукраїнської СШ № 6 знайомляться зі свіжою поштою.

Фото Г. ВРАДІЯ

Святодень

Вже побілено-перебілено...
Вже Іванівна вишила на ганок.
Привітали її до неї недільно —
розцвіла тютюном.
Мати кличуть її —
не докинувшись.
Батюку кличуть до столу святкового,
а Іванівна — хай не докинувшись
На її голубу обиву...
Після дощика.

Після дрібного
потяглася до сонця травниці.
Йтиме з хлопцями Вітька Вітер,
Той, що з березня спить.
Не відмовить вона,
не відмовиться,
як сьогодні, в дивний ясенотравень,
Гін Іванівні трохи вклониться
І запросить на танок...
Вже побілено-перебілено...
Вже Іванівна вишила на ганок.
Сонце входить до неї недільно,
а вона перед ним — тютюном...

Чим подякуєш,
чим віддячиш —
людям добрим на всій планеті
за Іванівні долю нестрашену.
Ії брідок нехайчарі злетіт...
І сміються радіють червоні зім'ячені:
у мой Матусіній малій весною
є любов,
є хліба зелені
й небо чисте над головою.

Віктор ПОГРІБНИЙ.

Учасники самодільного парадного хору Олександрійського районного Будинку культури.
На першому плані — Людмила ТЕМНОВА (зліва) і Наталка ЗАКРЕЗЬКА.
Фото В. КОВПАКА.

Летять над Тясминою
пісні
В цю радісну годину —
Про неповторні наші дні,
Про рідну Батьківщину.
І стільки в них тепла,
краси,
Такі пісні ті чисті,
Неможливо не голосні —
Дзвінки серця хористів.
Ії рядки з урочистою
присвятою нашої поета-земляка Лесюди Народного
самодільного парадного
хору «Олександрійського
районного Будинку культури»
написані до 23-річчя славної колективної.
Тоді, в червні 1976-го,
весною п'ятидесяти зросло
зітлілися питання. Навіть
від незайманих шанувальників
пісні надходили поздравити
літери і нагороду.
І сувеніри. Серед них —

Грамота Президії Верховної
Ради УРСР, диплом
І ступеня — відзнака
лауреата республіканського
фестивалю. Державний
для кожного аматора
своєї документи — посвідчення
про присвоєння хористів
звання народного...

ПРО ЩО НАША ПІСНЯ?

Відповідь щодень утверджує наше життя —
більше, оновлене, багатобачне. Радянська дійсність
наповнює передсвідомі ідеями світлого майбуття
наші помисли, спрямовує найкращі задуми до
повсякденного творення комуністичної доби.
На якій би ділянці не була зайнята людина, особисто
ж якщо вона молода, — її погляди сьогодні
звернені до знаменної події, яку радо зустрічає
весь радянський народ, усе прогресивне людство
планети. 60-річчя Великого Жовтня — віха
не тільки святкова, а й визначальна для кожного з нас.

Анатолій Іванович Юркевич та Олександр Іванович Мірошніченко (понад п'ятдесят років) — учасники з дня заснування колективу. Чверть віку співують! Це значить не тільки самі живуть у містечку, а й несуть пісню до людей. Цікаво, скільки концертів дали, скільки пісень неспівали ці вестерни природи своєї творчої біографії? Можна тільки уявити, правді ж? Двадцять літ виходять на сцену в складі хору подружжя Почтін — екскаваторник Микола Іванович та секретар музичної школи Валентина Сергіївна, директор вокальної школи № 1 Іван Карлович Сухина, вчителька Галина Василівна Капелі, слюсар Олександр Петрович Рудницький, водій машини «Шибкої допомоги» Олександр Макарович Годованик, соліст. Кому ж, як не таким людям, заспівувати «Славу робітничим рукам» А. Пашкевича чи «Хвалу герою» О. Станіславського і неорганізований союз Серпа і Молота підносять люди — кавказького шаста, — закликаючи до миру і правди на всій планеті. Почесно нести ці світлі ідеї зі сцени.

А буйна молодість, розквітлена півня сьогоднішнього, підхоплює ті високі істини... Оживає давнє, забуте — прекрасне а оновленому світі, в омолодженому леті, з дотепом і жартом, зі співанкою та приповідкою. Крайні традиції української народної і сучасної радянської пісень несуть і комсомольці. Водій Василь Гладкий, викладач музичного Валентина Семічева і Наталка Закревська, другий секретар райкому ЛКСМУ Василь Семенченко та багато їхніх друзів уперлися в багатоголосся вельми вдало. Єднає всіх у творчому сплаві хору любов до пісні, музики. А думка напрошується ясна: нас шанують за те, що носимо в серцях шану до пісні і музики, відкриваємо чарівний світ мелодій для людей, за те, що славно будівничі Країни Рад. І вільність, і братерство, і мир...

В. САВУСТЯНЕНКО,
художній керівник самодільного народного хору Олександрійського районного Будинку культури.

...ВСІМ

І КОЖНОМУ

● ЗАВЖЕ 5 ТИСЯЧ КАРБОВАНЦІВ ПЕРЕРАХУВАВ ДО ФОНДУ МИРУ КОЛЕКТИВ ЗАВОДУ РАДІОВИРОБІВ У ЦЬОМУ РОЦІ

Мир... Коли вдумася у значення цього короткого і такого всеосяжного слова, то пригадуються знайомі, злиční для всіх нас речі: ми — на терміновому монтажі, коли в буквальному розумінні слова відчуваєш плече товариша, ми — в тривалому відрядженні за межами республіки — в Ленінграді чи в Іркутську. Ми — маленька частка країни праці і миру.

Не так давно грамотами Радянського комітету захисту миру нагородили членів нашого колективу бригадира комсомольсько-молодіжних бригад Л. Різницьку і В. Плохотиченко за особистий внесок у справу боротьби за мир, дружбу і взаєморозуміння між народами. З гордістю говорять на заводі про очолювані ними комсомольсько-молодіжні колективи і про ті, де бригадирами В. Губський та Н. Катан. Бо й вони не раз виступали ініціаторами суботників, кешти від яких було перераховано до Фонду миру.

Кілька слів про нашу бригаду. Нас восьмеро. Паєлс Опанасевич Філоненко — найстарший, комуніст, решта — комсомольці. Регулювальники електромеханічних приладів і систем — така у нас спеціальність і ще трохи бригадної статистики. Спинуємо на двох цифрах: п'ять членів колективу мають вищу освіту, двоє вчаться в інституті. Разом працюємо з 1973 року. Зрозуміло, що в такому невеличкому колективі, як наш, кожний на виду, тут одразу помітно, наскільки добре працює товариш. Бізьмімо хоча б суботники, кошти від яких передаємо для благородні, близької всім радянським людям справи — забезпечення миру на планеті. Важливо, щоб про результати праці в ці дні знав кожен заводчанин, щоб їх оперативно обговорювали на комсомольських зборах у бригадах і цехах. Більше того, приклад найактивніших учасників та ініціаторів може бути використаний як дійсний засіб виховання інтернаціональних почуттів робітничої молоді. Дотримання принципу гласності забезпечує усвідомлену кожним, високоорганізовану працю на благо миру на землі — тільки з таких позицій підходимо ми до цього життєво важливого питання.

Мир... З думкою про нього наші батьки штурмували рейхстаг і засівали зерном зранену війною землю. Ніколи ще Радянська країна не знала такого тривалого мирного періоду — понад 30 років... Але у світі залишаються ще сили, яким хотілося б повернути хід історії назад, у різних куточках планети продовжують спалахувати вогнища розбрату.

У нашому світлому сьогодні ми не повинні забувати: мир треба захищати, за нього треба боротися всім і кожному. І на першотравневій демонстрації найперше наше слово — про мир.

В. РЯБЧЕНКО,

бригадир комсомольсько-молодіжного колективу Кіровоградського заводу радіовиробів.

ІМЕНІ ГЕРОЯ-ЗЕМЛЯКА

Іх приймали в піонери і жовтенята. Біля пам'ятника вождем в центрі села вишикувались учасники урочистої лінійки. Слухали напутні слова ветеранів комсомолу.

Свято для хлопчиків і дівчаток було подвійним — піонерському загонові присвоєно ім'я їхнього земляка Терентія Трохимовича Маломужа — учасника громадянської війни, льотчика-випробувача, бійця інтернаціональної бригади в Іспанії, одного з піонерів освоєння суворой Півночі.

Піонерські галстуки дітям пов'язали рідні герої. Старший брат Т. Т. Маломужа Карпо Сергійович подарував загонові портрет відважного земляка, його військовий ремень. Піонерів тепло вітали перший секретар райкому комсомолу В. М. Федосовська, вчителі, хлібороби села.

О. ЧОРНОМОРСЬКИЙ.

с. Алжамка
Кіровоградського району.

бом з студентами і викладачами університету. Про це нагадає меморіальна дошка на одному з навчальних корпусів Кзилординського педагогічного інституту.

Нині з продукцією студії почалися фільми КДУ знайомі студенту 78 вузів республіки. Картина «Канівський заповідник» і «Ботанічний сад імені академіка Фоміна» (режисер Б. М. Рибець) дістали високу оцінку вчених на всесвітньому конгресі ботаніків у Ленінграді.

(Кор. РАТАУ).

З ЕМБЛЕМОЮ СТОЛИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

У Київському державному університеті імені Т. Г. Шевченка відбувся перегляд нового фільму навчальної вузівської студії — «Спасибі, брате». Це схвалювана розповідь про дружбу двох вузів — українського і казахського. Зародилася вона ще у важкі воєнні роки, коли гостинні жителі міста Кзил-орди по-братерськи ділилися житлом і хлі-

ІСТОРІЯ міжнародного свята трудящих тісно пов'язана з героїчним минулим братньої Куби. Тут пишуться тім, що ініціатором Паризького конгресу II Інтернаціоналу, на якому було ухвалено рішення про щорічне святкування 1 Травня, був Поль Лафарг, який народився в Сантьяго-де-Куба. Пам'ятають, що одну з перших першотравневих демонстрацій трудящих Латинської Америки було проведено в Гавані 1890 року.

20 квітня того далекого року група робітників-юнків з гуртка трудящих звернулася до жите-

динного робочого дня. Вже 2 травня зупинилися десятки заводів і фабрик. Колоніальні власті жорстоко придушили ці виступи. Було арештовано керівників, розпущено робітничі організації, заборонено першотравневі збори. Святкування Першотравня тут відновилося лише на початку нинішнього століття.

ПІСЛЯ перемоги революції День міжнародної солідарності трудящих відзначають всенародно. 1959 року на Першотравневе свято пліч-о-пліч вийшли робітник і солдат, селянин і службовець. Того року на мітинг на площі Революції зібрався мільйон жителів столиці. Вперше в історії Куби робітники повністю підтримали політику уряду. В цей Першотравень було створено народну міліцію. Наступне свято, 1960 року, пройшло під знаком аграрної реформи та інших важливих змін у країні.

Історично склалося так, що першотравневі свята на Кубі стали віхами в розвитку післяреволюційної Куби. Так, першотравневий мітинг 1961 року був символом згуртування всього кубинського народу навколо революційного уряду після розгрому банд найманців на Плайя-Хірон. На Першотравень 1962 року кубинські профспілки вийшли ще сильнішими і згуртованішими після перших структурних змін у цій масовій організації.

Нинішнього року братній кубинський народ зустрічає 1 Травня великими трудовими перемогами, успіхами у всенародному соціалістичному змаганні на честь 60-річчя Великого Жовтня. І як завжди, в дні радості, у важкі хвилини поруч нього представники радянського народу, який подає Кубі безкорисливу міжнародну допомогу.

Як і в минулі роки, радянські спеціалісти, котрі працюють пліч-о-пліч з кубинцями на заводах та будовах, у портах та інститутах, вийдуть на демонстрацію на головну площу країни — площу Революції. Вони йтимуть під червоними прапорами міцнішого пролетарського інтернаціоналізму.

С. ЧУРКІН,
власкор АПН,
Гавана.

ПЛЕЧЕ ДО ПЛЕЧА

ВІД ДЕМОНСТРАЦІЇ
НА МАРСОВОМУ
ПОЛІ...

лів Гавани із закликом взяти участь у демонстрації на Марсовому полі. В заяві групи, зокрема, говорилося, що основною метою мирної маніфестації є бажання столичних робітників ознайомити уряд і правлячі класи з тим, до чого прагне і чого хоче проста робоча людина.

На цей заклик іспанські власті відповіли розпуском гуртка трудящих, арештом його керівників, заборонаю всяких зборів. Каральні заходи уряду викликали бурхливе обурення робітників Гавани, і це рішення було скасовано. В мітингу і демонстрації взяли участь понад три тисячі чоловік, виступили численні промовці з вимогою встановлення восьмигодинного робочого дня.

1891 року, напередодні міжнародного свята, цивільний губернатор Куби видав такий наказ: «Уряд його величності забороняє проведення маніфестацій у публічних місцях 1 Травня». Однак цього року трудящим Гавани вдалося зібратися на свій першотравневий мітинг, на якому було ухвалено резолюцію про проведення масових страйків з вимогою встановлення восьмиго-

30 квітня в'єтнамський народ урочисто відзначив другу річницю повного визволення Південного В'єтнаму від американських інтервентів і зрадницької кліки їхніх пособників. Країна переживає величезне трудове піднесення — народ здійснює мрії про краще життя, за які він багато років вів героїчну боротьбу. IV з'їзд Комуністичної партії В'єтнаму, що відбувся наприкінці минулого року, намітив широку програму розвитку народного господарства і культурного будівництва. Всього соціалістичний В'єтнам сьогодні — у праці. Робітники промислових підприємств, будівельники, селяни прагнуть віддати всі сили перетворенню країни.

НА ЗЕМЛІ ОБЩИНИ ТАНХОН

Наша подорож по провінції Бінх-Чітхьєн тривала кілька годин.

— Ось і новий економічний район, — сказав шофер, наче підбиваючи підсумок нашим спостереженням.

За вікном майнули таблички: «школа», «медпункт», «дитсадок». Біля адміністративного будинку общини Танхон повіту Хінгхоа нас зустріч секретар парткому общини Ле Куок В'єт. У нього багатий життєвий досвід: під час війни проти американських агресорів і їхніх сайгонських маріонеток він був політкерівником партизанського загону в

одному з окупованих агресором районів, нагороджений двома бойовими орденами. Сюди прибув півтора року тому, на самому початку зародження нового економічного району.

Незвичним було це переселення, — каже Ле Куок В'єт. — До зміни обстановки під час війни ми звикли. Незвичним же було те, що тутешня земля була буквально позичена металом... Окупанти хотіли осісти тут надовго. Через нашу общину на ділянці в п'ять кілометрів проходив електричний півень так званий «ліній Макинамар», ось чому стільки колючого дроту. А трохи да-

лі, — показує він рукою на зоране поле, — розміщався військовий американський аеродром Такон. Тепер на його місці виростає багато, кукурудзу, маниоку.

В общині Танхон сім кооперативів. Живе в них близько 2300 чоловік. Вони приїхали з різних місць: є селяни з північних провінцій, з інших районів провінції Бінхчхьєн, близько 300 колишніх службовців маріонеткової армії. Склад далеко не однорідний, але спільне трудове життя зблизило людей, зробило земляками.

Але, мабуть, найбільш примітною ознакою перспективного розвитку нового економічного району є діти. За півтора року населення общини зросло за рахунок природного приросту майже на сто чоловік. А це — свідчення того, що життя тут входить у звичну колею.

...В общині розбито багато квіткових клумб. Вони незвичайні: їх облямовують «частокони» зі стріляючих гарматних гільз. Де-не-де яскраві тропічні гвоздики і троянди розрослися настільки, що повністю закрили отруйну зелень металу.

Г. ЖИДЕЛ'ЄВ,
В. ХРЕКОВ,
кореспонденти ТАРС.

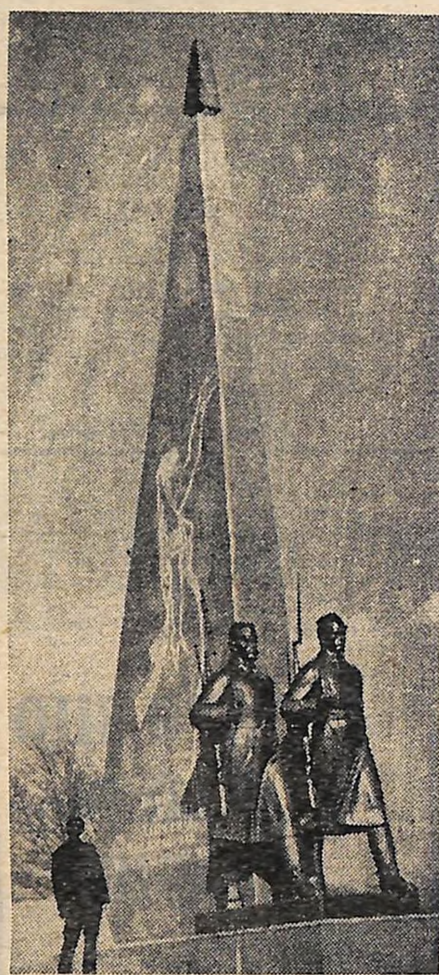
Ханой.

ДО ТИЖНЯ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ

Змолоділою землею йде Першотравень. У маєві знамен, у білому кипінні садів. А за кілька днів знову свято — 32-річчя Великої Перемоги.

Ми йдемо до обелісків, йдемо до могил загиблих воїнів, які віддали життя в запеклій битві з фашизмом. Тут, біля Вішнього воїну, ми слухаємо ветеранів і згадуємо героїв-земляків. Ми з шанобою називаємо імена Архипа Маніті і Олексія Калюжнього, наше гордіє слово пам'яті про спартаківців Красногір'ки. Юнаки і дівчата, опускаючи вінки квітів до гранітних плит, дають клятву в усьому бути схожими на тих, хто стояв на вогненних плацдармах і переміг ворога.

У дні Тижня пам'яті героїв комсомольці, піонери і школярі, червоні слідопити завітають у кожен дім, де живе колишній фронтівник, ініціатор Великої Вітчизняної війни. Експедиційні загони продовжать похід «Шляхами слави батьків». Бо живе пам'ять про всіх, живих і полеглих, бо племіння в наших серцях вогонь сніпської гордості за тих, хто возвеличив себе на весь світ — вірністю Вітчизні, мужністю і героїзмом. І їм — наша велика вдячність. Про них — наша вічна пам'ять.

ПАМ'ЯТНИК ЗАГИБЛИМ ВОІНАМ В СЕЛІ
УСПЕНЦІ ОНУФРІЄВСЬКОГО РАЙОНУ.

ЗЕЛЕНЕ РОЗДОЛЛЯ ВЕСНИ

ПОГОДА У ТРАВНІ

Травень — останній весняний місяць. Зелений широким килимом покриває сади, теплом і життєдайною силою дихає земля...

За повідомленням гідрометцентру СРСР, на більшій частині території республіки середньомісячна температура повітря передбачається в межах норми — 8—14 градусів. У першій половині місяця та в скремлі дні третьої декади можливі короткочасні дощі з грозами.

Температура повітря вночі 4—9, вдень 13—18 градусів. Наприкінці місяця можливе підвищення температури вночі до 13—15, вдень до 24—29 градусів.

В Одеській, Миколаївській, Херсонській і Кримській областях середньомісячна температура буде в межах 14—15 градусів. Наприкінці місяця повітря прогріється тут до 25—30 градусів. Менше, ніж звичайно, буде в цих місцях опадів. Вони найбільш ймовірні в першій половині травня.

Приблизно така ж, з невеликими коливаннями погода передбачається і на Південному березі Криму.

З. СКОТАРЕНКО,
начальник Українського
го бюро погоди.

ПОНЕДІЛОК

2 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. «Гімнатики». 9.30 — К. т. «Будильник». 10.00 — К. т. «Служба Радянському Союзу!». 11.00 — К. т. Телеклуб «Москвичка». 12.30 — «Сільська година». 13.30 — К. т. Телефільм «Тимур і його команда». 2 серія. 14.30 — К. т. Мультифільм. 15.00 — К. т. Заклічна про-

грама Другого Міжнародного фестивалю телепрограм і народної творчості. 16.30 — К. т. «Радянський Союз очима зарубіжних гостей». 16.45 — К. т. Телефільм «Бути братом». 4 серія. 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. «Бути братом». 2 серія. 19.20 — К. т. «Мелодії екрана». 19.45 — К. т. Телеклуб мініатюр «Тринадцять стільців». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. «Танцювальний зал». 22.00 — К. т. Чемпіонат світу з хокею: збірна Швеції — збірна СРСР. (Австрія). В перерві — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. «Республіка Першотравнева». Спеціальна новина. 10.30 — К. т. Для дітей. «Сонячне коло». 11.00 — Кінокомедія «Легке життя». 12.35 — К. т. «Весняні мелодії». 13.05 — «Карт-кампанія». «Глобус». 13.55 — К. т. Концертний зал «Дружба». Виступає державний академічний російський народний хор ім. П'ятицького. 14.40 — Ляльковий вистав. 15.25 — К. т. «Студентська весна». 16.40 — Док. фільм. 17.00 — Музичний телефільм «Потід дружи». 17.30 — К. т.

«Вісті». 18.00 — Чемпіонат СРСР з футболу: «Зоря» — «Шахтар». 19.45 — Телефільм «Випадок у цирку». 20.00 — К. т. Фільм-концерт «Танцювальний зал». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Фільм «Крок назустріч». 22.50 — Новини.

ВІВТОРОК

3 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. «Гімнатики». 9.30 — К. т. «В гостях у казани». Мультифільм. 10.30 — К. т. Концерт жіночого хору «Айда». 11.00 — К. т. «Очевидне — неймовірне». 14.30 — Док. фільм. 15.20 — «Шкільний музей бойової слави». 15.50 — К. т. «По відній країні». Вірменська РСР. 16.20 — «Образ комуніста в творчості М. Шолохова». 17.00 — К. т. «Наш сад». 17.30 — К. т. «Творчість юних». 18.00 — Новини. 18.15 — «Змагання, пошук, творчість». 19.00 — К. т. Грає Оксений показовий оркестр Міністерства оборони

СРСР. 19.30 — К. т. «Театральні зустрічі». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Кінофільм «Визволення». Фільм 1-й. «Вогненна дуга». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. «Наша біографія». Рік 1940. 11.00 — Новини. 11.15 — Тележурнал «Партійне життя». 11.40 — «Шкільний екран». Українська література. Образ В. І. Леніна в українській радянській літературі. 12.10 — «Телеуніверситет науки і техніки». 12.40 — Фільм «Крок назустріч». 16.15 — «Величезні здобутки Жовтня». Бесіда. 16.30 — «Запрошуємо на південь». 17.00 — «Іде патруль народний». 17.30 — «Рубеж десятиліття». 17.45 — Док. телефільм. 18.00 — Реклам. Оголошення. 18.30 — Концерт. 19.00 — «Вісті». 19.30 — «Пам'ять про велику війну». Телефільм перший «Вставай, країно зоряна». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм-концерт «Колі зустрічаються друзі». 22.00 — К. т. Чемпіонат СРСР з футболу: «Динамо» (Київ) — «Дніпро». (Відсозані). В перерві — новини.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкома
ЛКСМУ, г. Кіровоград.
Газета публікується
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

«Зірка» — «Металіст» — 1:0

Оже — перший матч на своєму полі після шести ігор на виїзді. «Зірка» зустрічає одного з найсильніших своїх суперників — харківський «Металіст», який в більшості зустрічей з нашими земляками брав верх, і тільки чотири рази була зареєстрована нічия. Перед цим туром харків'яни мали 8 очок і утримували четверте місце в турнірній таблиці, а «Зірка» — на п'ятинадцятому (5 очок, 6 забитих і 7 пропущених м'ячів).

Перший тайм. Гра «не в'яжеться». Відсутні чіткі комбінації, нападаючі обох команд грішать неточними завершальними ударами. Ніби й запалу немає у гравців. Зате в другій половині гри уболівальники раз по раз нагороджують футболістів оплесками. Прорив з флангів дозволяють кіровоградцям створювати біля воріт гостей небезпечно напруження. Атака, точний пас — і на 52-й хвилині Богдан Мороз забиває м'яч у ворота гостей.

До кінця матчу атаки не згасали. Небезпечні ситуації створювалися біля обох воріт. Але рахунок не змінився — 1:0.

2 травня «Зірка» приймає на своєму полі полтавський «Колос».

Наступний номер «Молодого комунара»
вийде 4 травня.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.